απορρίψεως των αιτήσεων συμμετοχής τους σε εσωτερικό διαγωνισμό επικαλούμενοι το παράνομο, έναντι των επιτακτικών κανόνων του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, των εσωτερικών οδηγιών του θεσμικού οργάνου, στις οποίες στηρίζονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις.

3. Ένας κανόνας συμπεριφοράς, θεσπισθείς από ένα θεσμικό όργανο, ο οποίος περιορίζει, κατά παράβαση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, την άσκηση δικαιώματος των υπαλλήλων του που απορρέει από τον Κανονισμό, δεν μπορεί να θεωρηθεί σύμφωνος προς τον Κανονισμό μόνο και μόνο επειδή η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διατηρεί τη δυνατότητα να λαμβάνει αποφάσεις κατά διακριτική ευχέρεια σε ατομικές περιπτώσεις. Αυτή η δυνατότητα δεν είναι αρκετή για να εξασφαλιστεί πλήρως η άσκηση του εν λόγω δικαιώματος που απορρέει από τον Κανονισμό, καθόσον η άσκηση αυτή εξαρτάται από διακριτική ευχέρεια της εν λόγω αρχής μη προβλεπόμενη από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

4. Αποκλείοντας τη συμμετοχή στους εσωτερικούς διαγωνισμούς των εκτάκτων υπαλλήλων που έχουν προσληφθεί εκτός των εφεδρικών πινάκων που έχουν καταρτισθεί κατόπιν εξωτερικών διαγωνισμών, ένα θεσμικό όργανο εφαρμόζει ως κριτήριο προεπιλογής για τη συμμετοχή στον διαγωνισμό το απλό πραγματικό γεγονός της πραγματοποιήσεως της προσλήψεως του εκτάκτου υπαλλήλου βάσει τέτοιου εφεδρικού πίνακα, χωρίς το γεγονός αυτό να συνδέεται κατ' ανάγκη προς την κατοχή ορισμένων τίτλων ή προσόντων.

Αυτό το κριτήριο, βασιζόμενο σε ένα πραγματικό περιστατικό σχετικά με την πρόσληψη των εκτάκτων υπαλλήλων, δεν ανταποκρίνεται στον σκοπό των εσωτερικών διαγωνισμών, δεδομένου ότι ο Κανονισμός, κατ' αρχήν, δίδει τη δυνατότητα να μονιμοποιηθούν οι έκτακτοι υπάλληλοι ενός θεσμικού οργάνου μέσω του εσωτερικού διαγωνισμού. Το κριτήριο αυτό είναι, εξάλλου, προδήλως αντίθετο προς τον σκοπό των τρόπων προσλήψεως που προβλέπονται από τις επιτακτικές διατάξεις των άρθρων 27, πρώτο εδάφιο και 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, που τείνουν στην πρόσληψη υπαλλήλων με όσο το δυνατόν περισσότερα προσόντα. Τέλος, το κριτήριο αυτό καθιερώνει εντός μιας και της αυτής κατηγορίας προσωπικού αδικαιολόγητη άνιση μεταχείριση μεταξύ των εκτάκτων υπαλλήλων που έχουν προσληφθεί «εκτός» εφεδρικού πίνακα και των λοιπών εκτάκτων υπαλλήλων.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 8ης Νοεμβρίου 1990 *

Στην υπόθεση Τ-56/89,

Brigitte Bataille, Rosalia Bellomo-Gullo, Eirwen Butland-Deboeck, Elisabeth Couzon, Elke Eggerder, Nadine Germeaux-Timmermans, Ursula Gresch-Bothe, Wiebke Käselau,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Enrica Malcotti-Tucci, Isabelle Mertz, Mireille Meskens, Christiane Muller, Freddy Naegels, Marie-Jeanne Olejniczak, Anna Pettinicchio, Marie-Claude Schiltz, Christa Schwan, Ludivine Weech, έκτακτοι υπάλληλοι απασχολούμενοι στη Σοσιαλιστική Ομάδα και στην Κομμουνιστική Ομάδα και Προσκείμενοι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενοι από τον Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπουμένου από τους Jorge Campinos, jurisconsulte, και Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων περί απορρίψεως των αιτήσεων συμμετοχής τους στον εσωτερικό διαγωνισμό Β/164 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καθώς και των αποφάσεων περί απορρίψεως των ενστάσεών τους,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, C. P. Briët και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 3ης Ιουλίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Από τον πίνακα που είναι συνημμένος στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για το οικονομικό έτος 1988 προκύπτει ότι το προσωπικό του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: Κοινοβούλιο) περιελάμβανε συνολικά κατά την περίοδο αυτή 2 975 θέσεις μονίμων και 430 θέσεις εκτάκτων υπαλλήλων, από τις οποίες 392 για το προσωπικό των πολιτικών ομάδων. Οι αριθμοί αυτοί και η σχετική κατανομή παρέμειναν σχεδόν αμετάβλητοι κατά τα επόμενα οικονομικά έτη.

2 Προκειμένου περί προσλήψεως προσωπικού για τις πολιτικές ομάδες, τις αρμοδιότητες της Αρμοδίας για τους Διορισμούς Αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) ασκεί ο πρόεδρος της οικείας πολιτικής ομάδας. Οι προϋποθέσεις διορισμού των εκτάκτων υπαλλήλων του Κοινοβουλίου, τοποθετημένων ή όχι σε πολιτική ομάδα, στην ευρωπαϊκή δημόσια διοίκηση κατόπιν εσωτερικού διαγωνισμού έχουν ορισθεί με τις εσωτερικές οδηγίες σχετικά με την πρόσληψη μονίμων, εκτάκτων, επικουρικών και τοπικών υπαλλήλων (στο εξής: οδηγίες), τις οποίες εξέδωσε το διευρυνθέν Προεδρείο του Κοινοβουλίου το 1979.

3 Το άρθρο 1 των οδηγιών αυτών ορίζει τα εξής:

« Κανείς δεν μπορεί να διοριστεί υπάλληλος, κατά την έννοια του άρθρου 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως — υπό την επιφύλαξη του άρθρου 29, παράγραφος 2 —, αν το όνομά του δεν περιλαμβάνεται σε ισχύοντα εφεδρικό πίνακα ο οποίος έχει καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικού γενικού διαγωνισμού βάσει τίτλων, βάσει εξετάσεων ή βάσει τίτλων και εξετάσεων. »

4 Το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, προβλέπει ότι:

« Οι έκτακτοι υπάλληλοι οι οποίοι έχουν προσληφθεί εκτός των εφεδρικών πινάκων που έχουν καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικών γενικών διαγωνισμών δεν μπορούν να συμμετάσχουν στους εσωτερικούς διαγωνισμούς, εκτός αν ληφθεί σχετικώς ειδική απόφαση της ΑΔΑ κατόπιν γνωμοδοτήσεως της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως. »

5 Τέλος, κατά το άρθρο 11:

« οι διατάξεις των άρθρων 1, 3, 6 και 8 δεν εφαρμόζονται επί των τοπικών, εκτάκτων και επικουρικών υπαλλήλων (με εξαίρεση τους επικουρικούς " αντικαταστάτες ") που υπηρετούν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος των παρουσών εσωτερικών οδηγιών ».

6 Οι προσφεύγοντες προσλήφθηκαν στο Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο εν προκειμένω από τον πρόεδρο της πολιτικής ομάδας στην οποία θα τοποθετούνταν, με συμβάσεις εκτάτων υπαλλήλων. Σύμφωνα με την πρακτική που ακολουθούσε σχετικώς το εν λόγω όργανο, οι συμβάσεις αυτές περιείχαν την εξής ρήτρα:

« — όνομα του ενδιαφερομένου — δηλώνω ότι έλαβα γνώση του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Κοινότητας (ειδικώς του τίτλου II) και των εφαρμοστέων διατάξεων εκτελέσεώς του και αναλαμβάνω την υποχρέωση να μη συμμετάσχω σε εσωτερικούς διαγωνισμούς σύμφωνα με την από 25ης/26ης Ιουνίου 1979 απόφαση του διευρυνθέντος Προεδρείου του Κοινοβουλίου ».

7 Στις 22 Φεβρουαρίου 1988 το Κοινοβούλιο δημοσίευσε την προκήρυξη του εσωτερικού διαγωνισμού Β/164 για την πρόσληψη αναπληρωτών βοηθών διοικήσεως (Γ/Α) σταδιοδρομίας Β 5/Β 4. Η προκήρυξη ανέφερε τα προσόντα και τις γνώσεις που απαιτούνταν για τη συμμετοχή στον διαγωνισμό, χωρίς να προβλέπει καμία άλλη προϋπόθεση σχετικώς. Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν αίτηση συμμετοχής στον διαγωνισμό αυτό.

8 Στο τέλος Απριλίου και στις αρχές Μαΐου 1988 καθένας από τους προσφεύγοντες έλαβε επιστολή υπογεγραμμένη, εξ ονόματος του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου, από τον L. Katgerman, προϊστάμενο της υπηρεσίας προσλήψεων, που τον πληροφορούσε ότι η αίτηση συμμετοχής του δεν μπορούσε να γίνει δεκτή, με την αιτιολογία ότι « οι έκτακτοι υπάλληλοι οι οποίοι έχουν προσληφθεί εκτός των εφεδρικών πινάκων που έχουν καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικών γενικών διαγωνισμών δεν μπορούν να συμμετάσχουν στους εσωτερικούς διαγωνισμούς ».

9 Στις αρχές Ιουλίου όλοι οι προσφεύγοντες υπέβαλαν ταυτόσημες ενστάσεις κατά της απορρίψεως των αιτήσεων συμμετοχής τους. Οι ενστάσεις στηρίζονταν σε δύο λόγους. Πρώτον, οι προσφεύγοντες προέβαλαν ότι το Κοινοβούλιο παραβίασε « την αρχή της προτεραιότητας που πρέπει να έχουν οι οποιεσδήποτε εσωτερικές διαδικασίες προσλήψεως έναντι του εξωτερικού διαγωνισμού ». Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι το Κοινοβούλιο παραβίασε από πολλές απόψεις την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Ειδικότερα, οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι η ρήτρα της συμβάσεως προσλήψεώς τους που τους απαγόρευε, σύμφωνα με την απόφαση του διευρυνθέντος Προεδρείου περί θεσπίσεως των προαναφερθεισών οδηγιών, να συμμετέχουν στους εσωτερικούς διαγωνισμούς προσκρούει αφενός μεν στις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό, οι οποίες έχουν ως βάση την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, αφετέρου δε στη νομολογία του Δικαστηρίου.

10 Στις 12 Σεπτεμβρίου 1988 ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου απέρριψε τις ενστάσεις με την αιτιολογία ότι η ΑΔΑ είχε, βεβαίως, τη δυνατότητα να επιτρέψει τη συμμετοχή όλου του προσωπικού του οργάνου στους εσωτερικούς διαγωνισμούς, δεν υπεχρεούτο, όμως, να το πράξει. Η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως δεν παραβιάστηκε, δεδομένου ότι η κατάσταση των υπαλλήλων που έχουν επιτύχει σε γενικό διαγωνισμό διαφέρει από την κατάσταση των υπαλλήλων που δεν έχουν υποστεί επιτυχώς τη δοκιμασία αυτή. Εξάλλου, όλοι οι υπάλληλοι οι οποίοι, όπως οι προσφεύγοντες, είχαν προσληφθεί εκτός των εφεδρικών πινάκων που έχουν καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικών γενικών διαγωνισμών αποκλείστηκαν από τη συμμετοχή στον διαγωνισμό.

11 Οι προσφεύγουσες Meskens και Schiltz αποτελούν ιδιαίτερη περίπτωση. Έχουν περιληφθεί, μετά την έναρξη της υπηρεσίας τους στο Κοινοβούλιο, σε εφεδρικούς πίκανες που καταρτίστηκαν κατόπιν γενικών διαγωνισμών. Ανεξαρτήτως των ενστάσεών τους, που δεν έκαναν μνεία της ιδιαιτερότητας αυτής, έστειλαν, στις 4 Ιουλίου 1988, από μία επιστολή στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου, υποστηρίζοντας ότι η απόφαση περί αποκλεισμού τους από τον εσωτερικό διαγωνισμό ήταν προφανώς εσφαλμένη και ζητώντας την επανεξέταση της αποφάσεως αυτής.

12 Στις 30 Αυγούστου 1988 ο Γενικός Γραμματέας απέρριψε τις αιτήσεις αυτές, με την αιτιολογία ότι οι αιτούσες δεν είχαν προσληφθεί βάσει επιτυχίας τους σε γενικούς διαγωνισμούς, καθόσον η διαδικασία των εν λόγω διαγωνισμών ολοκληρώθηκε μετά την πρόσληψή τους.

13 Στις 27 Φεβρουαρίου 1989 το Κοινοβούλιο τροποποίησε την εσωτερική του ρύθμιση σχετικά με την πρόσληψη υπαλλήλων και λοιπού προσωπικού. Από το κείμενο που υπάρχει στη δικογραφία προκύπτει ότι κατά τη νέα αυτή ρύθμιση οι έκτακτοι υπάλληλοι δεν αποκλείονται πλέον από τους εσωτερικούς διαγωνισμούς, αλλά, κατά γενικό κανόνα, πρέπει να έχουν επταετή προϋπηρεσία στο όργανο για να μπορούν να συμμετάσχουν υπό τους ιδίους όρους όπως και οι μόνιμοι υπάλληλοι. Οι νέες αυτές οδηγίες άρχισαν να ισχύουν από 1ης Μαρτίου 1989, χωρίς να προβλέπεται αναδρομική εφαρμογή τους. Ο εσωτερικός διαγωνισμός Β/164 έγινε στις 6 Μαρτίου 1989, χωρίς οι προσφεύγοντες να μπορέσουν να συμμετάσχουν.

Διαδικασία

14 Αυτό είναι το πλαίσιο εντός του οποίου, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Νοεμβρίου 1988, οι προσφεύγοντες άσκησαν την παρούσα προσφυγή, ζητώντας την ακύρωση των αποφάσεων περί απορρίψεως των αιτήσεών τους συμμετοχής στον εν λόγω εσωτερικό διαγωνισμό.

15 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

— κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου περί απορρίψεως των αιτήσεων συμμετοχής των προσφευγόντων στον εσωτερικό διαγωνισμό Β/164 και να τους επιτρέψει να συμμετάσχουν στον εν λόγω διαγωνισμό, επικουρικώς δε να ακυρώσει τις αποφάσεις του Γενικού Γραμματέα περί απορρίψεως των ενστάσεων των προσφευγόντων·

— να καταδικάσει το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να δεχθεί τους ισχυρισμούς του που περιέχονται στο υπόμνημα αντικρούσεώς του·

— να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις.

16 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη εξ ολοκλήρου ενώπιον του Δικαστηρίου. Με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989 το Δικαστήριο διεβίβασε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο κατ' εφαρμογή του άρθρου 14 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Στο τέλος της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, η οποία διεξήχθη στις 3 Ιουλίου 1990, ο πρόεδρος κήρυξε τη λήξη της προφορικής διαδικασίας.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

18 Χωρίς να αμφισβητεί ρητώς το παραδεκτό της προσφυγής, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι ο αποκλεισμός των προσφευγόντων από τον διαγωνισμό συνάγεται από το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των οδηγιών. Επομένως, δεν υπήρξαν, κατά το Κοινοβούλιο, ατομικές αποφάσεις περί απορρίψεως των αιτήσεων συμμετοχής στον διαγωνισμό.

19 Διαπιστώνεται ότι κατά την εφαρμογή του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, των οδηγιών, η ΑΔΑ εξέτασε οπωσδήποτε τις αιτήσεις συμμετοχής των προσφευγόντων. Από τις επιστολές του προϊσταμένου της υπηρεσίας προσλήψεων του Κοινοβουλίου προκύπτει ότι η ΑΔΑ απέρριψε τις αιτήσεις συμμετοχής των προσφευγόντων με την αιτιολογία ότι είχαν προσληφθεί εκτός των εφεδρικών πινάκων που είχαν καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικών γενικών διαγωνισμών, κριτήριο το οποίο προβλέπει το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των οδηγιών. Κατά συνέπεια, οι αμφιβολίες που εκφράζει το Κοινοβούλιο είναι αβάσιμες.

20 Εξάλλου, πρέπει, κατά το στάδιο αυτό, να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως ένα ειδικό ζήτημα σχετικό με την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία. Παράλληλα με τις ενστάσεις που υπέβαλαν μαζί με τους άλλους προσφεύγοντες, οι προσφεύγουσες Meskens και Schiltz ζήτησαν, με τις επιστολές που έστειλαν στη Γενική Γραμματεία του Κοινοβουλίου στις 4 Ιουλίου 1988, την επανεξέταση των επιμάχων αποφάσεων που τις αφορούσαν, προβάλλοντας έναν λόγο που αναφερόταν μόνο σ' αυτές, ότι δηλαδή είχαν εγγραφεί σε εφεδρικούς πίνακες κατόπιν γενικών διαγωνισμών. Διαπιστώνεται, επομένως, ότι οι επιστολές αυτές περιέχουν έναν επιπλέον λόγο προς στήριξη των ενστάσεων των προφευγουσών Meskens και Schiltz.

21 Ο Γενικός Γραμματέας δεν έδωσε συνέχεια, ως προς το ειδικό αυτό ζήτημα, στις δύο αυτές ενστάσεις, με έγγραφο της 30ής Αυγούστου 1988, πριν απορρίψει όλες τις ενστάσεις, στις 12 Σεπτεμβρίου 1988.

22 Παρατηρείται ότι μια τέτοια εξέλιξη της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, καίτοι δεν προβλέπεται από τα άρθρα 46 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΛΠ) και 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως), δεν αντίκειται στις προαναφερθείσες διατάξεις. Στο πλαίσιο μιας διαδικασίας την οποία ακολουθούν περισσότεροι του ενός από κοινού προ της ασκήσεως προσφυγής, μπορεί να είναι σκόπιμο ορισμένες αιτιάσεις, αφορώσες μερικούς μόνον από τους μετέπειτα προσφεύγοντες, να προβάλλονται και να αναπτύσσονται με χωριστά έγγραφα. Κατά συνέπεια, η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία διεξήχθη κανονικώς και τερματίστηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1988 με τις σχετικές αποφάσεις της ΑΔΑ.

23 Για τους λόγους αυτούς, η προσφυγή κρίνεται παραδεκτή.

Επί της ουσίας

24 Οι προσφεύγοντες στηρίζουν βασικά την προσφυγή τους στους δύο λόγους που προέβαλαν ήδη με τις ενστάσεις τους, δηλαδή αφενός μεν στην παραβίαση της αρχής της προτεραιότητας των εσωτερικών διαδικασιών προσλήψεως έναντι των εξωτερικών διαγωνισμών αφετέρου δε στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως

25 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, κατ' αρχάς, ότι η τακτική του Κοινοβουλίου, κατά την οποία υπάλληλοι μπορούν να διοριστούν μόνον όσοι περιλαμβάνονται σε εφεδρικό πίνακα ο οποίος έχει καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικού γενικού διαγωνισμού, σημαίνει προτεραιότητα της διαδικασίας του εξωτερικού διαγωνισμού έναντι της προσλήψεως με εσωτερικό διαγωνισμό. Κατά την άποψή τους, η πρακτική αυτή προσκρούει καταφανώς στο άρθρο 4, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Σχετικώς, επικαλούνται την απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 1971, Rittweger κατά Επιτροπής (21/70, Rec. 1971, σ. 7 και συγκεκριμένα σ. 15), με την οποία το Δικαστήριο αναγνώρισε την προτεραιότητα των εσωτερικών διαδικασιών προσλήψεως, όποιες και αν είναι αυτές, έναντι του εξωτερικού διαγωνισμού.

26 Κατά τους προσφεύγοντες, η προτεραιότητα του εσωτερικού διαγωνισμού έναντι του εξωτερικού δεν είναι απλή δυνατότητα της οποίας η εκτίμηση εναπόκειται στην ΑΔΑ, αλλά κανόνας τον οποίο τα κοινοτικά όργανα οφείλουν να τηρούν. Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι ναι μεν ο κανόνας αυτός δεν υποχρεώνει την ΑΔΑ να προκηρύσσει πάντοτε εσωτερικό διαγωνισμό πριν προχωρήσει στην οργάνωση εξωτερικού διαγωνισμού, αλλ' απλώς και μόνο να εξετάζει τη δυνατότητα αυτή, η εξουσία εκτιμήσεως όμως αυτή ουδόλως επηρεάζει το γεγονός ότι, άπαξ και η ΑΔΑ έχει κρίνει σκόπιμη τη διεξαγωγή εσωτερικού διαγωνισμού, οι έκτακτοι υπάλληλοι πρέπει να μπορούν να μετάσχουν σ' αυτόν όπως ακριβώς και οι μόνιμοι υπάλληλοι. Κατά συνέπεια, οι προαναφερθείσες οδηγίες δεν μπορούν να αντιταχθούν στους προσφεύγοντες, εφόσον αντίκεινται στις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Περαιτέρω, από το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο τροποποίησε τις εσωτερικές οδηγίες του εκκρεμούσης της δίκης οι προσφεύγοντες συνάγουν ότι η στάση του οργάνου δεν είναι πλέον κατ' αρχήν απορριπτική της απόψεως που προβάλλουν και υποστηρίζουν.

27 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι παράνομη είναι και η άρνηση του Κοινοβουλίου να δεχθεί τη συμμετοχή των εκτάκτων υπαλλήλων σε εσωτερικό διαγωνισμό. Σχετικώς, αναφέρονται στην απόφαση της 31ης Μαρτίου 1965, Rauch κατά Επιτροπής (16/64, Rec. 1965, σ. 179), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι το «λοιπό προσωπικό» μπορεί να γίνεται δεκτό να μετέχει στους εσωτερικούς διαγωνισμούς. Προσθέτουν ότι με την απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1982, Giannini κατά Επιτροπής (265/81, Συλλογή 1982, σ. 3865 και συγκεκριμένα σ. 3875), το Δικαστήριο αναγνώρισε το δικαίωμα εκτάκτου υπαλλήλου να μετάσχει σε εσωτερικό διαγωνισμό και να ζητήσει τη δικαστική προστασία του δικαιώματος αυτού.

28 Η ερμηνεία κατά την οποία όσοι υπηρετούν σε θεσμικό όργανο μπορούν να μετέχουν στους εσωτερικούς διαγωνισμούς επιβεβαιώνεται, κατά τους προσφεύγοντες, από το άρθρο 27 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, κατά το οποίο η διαδικασία προσλήψεως πρέπει «να εξασφαλίζει στο όργανο τη συνεργασία υπαλλήλων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας», πράγμα που σημαίνει ότι η επιλογή των υπαλλήλων που θα προσληφθούν πρέπει να γίνεται επί όσο το δυνατόν ευρύτερης βάσης. Οι προσφεύγοντες στηρίζονται στην απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Νοεμβρίου 1976, Küster κατά Κοινοβουλίου (123/75, Rec. 1976, σ. 1701 και συγκεκριμένα σ. 1710), για να υποστηρίξουν ότι η κίνηση διαδικασίας εσωτερικού διαγωνισμού έχει ως σκοπό την όσο το δυνατό μεγαλύτερη αύξηση του αριθμού των υποψηφίων, κατά τρόπον ώστε η ΑΔΑ να μπορέσει να προβεί στην πιο εύστοχη και κατάλληλη επιλογή μεταξύ αυτών.

29 Εν συνεχεία, οι προσφεύγοντες επικαλούνται το άρθρο 4, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, κατά το οποίο οι κενές θέσεις πρέπει να γνωστοποιούνται στο προσωπικό του οργάνου. Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η διάταξη αυτή αναφέρεται στο σύνολο του προσωπικού και όχι μόνο σε όσους περιλαμβάνονται στους εφεδρικούς πίνακες που καταρτίζονται κατόπιν εξωτερικών γενικών διαγωνισμών. Απ' αυτό συνάγουν ότι η εν λόγω διάταξη επιβεβαιώνει και

ενισχύει την άποψή τους υπέρ της αποδοχής της συμμετοχής του « λοιπού προσωπικού » σε εσωτερικούς διαγωνισμούς.

30 Τέλος, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η σύμβαση προσλήψεώς τους στερείται νομιμότητας κατά το μέτρο που τους απαγορεύει να συμμετέχουν σε εσωτερικούς διαγωνισμούς. Το ότι υπέγραψαν τη σύμβαση αυτή δεν μπορεί — ισχυρίζονται — να θεωρηθεί ως παραίτηση από το δικαίωμα αμφισβητήσεως του κύρους των προαναφερθεισών οδηγιών. Ισχυρίζονται ότι δεν είχαν άλλη δυνατότητα παρά να υπογράψουν αυτή τη σύμβαση, διότι διαφορετικά δεν θα διορίζονταν έκτακτοι υπάλληλοι, ότι τη στιγμή εκείνη δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν τα δικαιώματά τους και ότι η αποδοχή την οποία εδήλωσαν καλοπίστως και εν αγνοία του παρανόμου της ρήτρας αυτής δεν μπορεί να τους εμποδίσει να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα της δυσμενούς έναντι αυτών αποφάσεως του Κοινοβουλίου.

31 Ενόψει της ιδιαιτερότητας της περιπτώσεώς τους, οι προσφεύγουσες Meskens και Schiltz υποστηρίζουν, περαιτέρω, ότι οι αιτήσεις συμμετοχής τους στον διαγωνισμό Β/164 δεν έπρεπε να απορριφθούν με την αιτιολογία ότι σε εξωτερικό διαγωνισμό πέτυχαν αφού είχαν προσληφθεί ως έκτακτοι υπάλληλοι στο Κοινοβούλιο. Αφενός, υπογραμμίζουν ότι, ακόμα και αν το Κοινοβούλιο μπορούσε να περιορίσει τη συμμετοχή στον εσωτερικό διαγωνισμό, πράγμα που δεν συμβαίνει, από τις εσωτερικές οδηγίες δεν μπορεί με κανένα τρόπο να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η επιτυχία σε εξωτερικό γενικό διαγωνισμό έπρεπε απαραιτήτως να έχει προηγηθεί της προσλήψεως σε θέση εκτάκτου υπαλλήλου. Η πρόσθετη αυτή προϋπόθεση είναι μάλιστα, κατά τη γνώμη τους, αντίθετη προς την άποψη του Κοινοβουλίου, κατά την οποία οι υπάλληλοι που έχουν επιτύχει σε εξωτερικό διαγωνισμό πρέπει να εξομοιώνονται προς τους μονίμους υπαλλήλους, διότι παρέχουν τις ίδιες εγγυήσεις ανεξαρτησίας και ικανότητας. Αφετέρου, οι προσφεύγουσες είναι της γνώμης ότι η άποψη του Κοινοβουλίου καταλήγει τρόπον τινά στην εξάρτηση της προσλήψεως σε θέση εκτάκτου υπαλλήλου από προηγούμενη επιτυχία σε γενικό διαγωνισμό. Αυτό αντίκειται στα άρθρα 12 έως 15 του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό, κατά τα οποία η πρόσληψη εκτάκτων υπαλλήλων δεν προϋποθέτει διαγωνισμό.

32 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι υποχρέωση αποδοχής της συμμετοχής όλων αυτών των υπαλλήλων σε εσωτερικό διαγωνισμό δεν απορρέει ούτε από την προαναφερθείσα απόφαση της 31ης Μαρτίου 1965, Rauch (16/64) ούτε από το άρθρο 27 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Το άρθρο αυτό αναφέρεται στον σκοπό της προσλήψεως. Δεν είναι έργο των προσφευγόντων να προσδιορίσουν ποια είναι τα προσφορότερα μέσα για την επίτευξή του. Εν προκειμένω, το θεσμικό όργανο θεώρησε ότι η συμμετοχή των εκτάκτων υπαλλήλων, οι οποίοι έχουν προσληφθεί εκτός εφεδρικών πινάκων που έχουν καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικών γενικών διαγωνισμών, δεν ήταν το καλύτερο μέσο προς επίτευξη του σκοπού αυτού. Η απόφαση Rauch, θεωρουμένη εντός του γενικοτέρου πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, απλώς και μόνο επιβεβαιώνει την εξουσία εκτιμήσεως που έχει προς τούτο η διοίκηση.

33 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1976, Küster (123/75), την οποία επικαλούνται οι προσφεύγοντες για να δείξουν ότι η διαδικασία του εσωτερικού διαγωνισμού έχει ως σκοπό την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αύξηση του αριθμού των υποψηφίων, κατά τρόπον ώστε η ΑΔΑ να έχει « επαρκώς ευρεία δυνατότητα επιλογής », αφορούσε την απόφαση διεξαγωγής εσωτερικού διαγωνισμού αντί προαγωγής, για την οποία μόνο ένας θα μπορούσε να υποβάλει υποψηφιότητα. Κατά το καθού, η απόφαση αυτή εκδόθηκε επί περιπτώσεως εντελώς διαφορετικής από την προκειμένη, στην οποία έγιναν δεκτοί να μετάσχουν 702 υποψήφιοι, για να καταρτιστεί εφεδρικός πίνακας με 44 το πολύ υποψηφίους.

34 Κατά το Κοινοβούλιο, η υποχρέωση δημοσιεύσεως της προκηρύξεως των κενών θέσεων δεν σημαίνει ότι όλο το προσωπικό του οργάνου μπορεί να υποβάλει υποψηφιότητα· η ΑΔΑ είναι ελεύθερη να καθορίσει τις απαιτούμενες προς τούτο προϋποθέσεις, αναφερόμενες, παραδείγματος χάρη, στους τίτλους, στην επαγγελματική κατάρτιση ή στην υπηρεσιακή κατάσταση των υποψηφίων. Το άρθρο 4, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως καθιερώνει την αρχή της δημοσιότητας των προκηρύξεων των κενών θέσεων για να μπορούν να υποβάλουν υποψηφιότητα όσοι πληρούν τις προϋποθέσεις αυτές. Οι προσφεύγοντες, όμως, δεν πληρούσαν τις σχετικές προϋποθέσεις, ιδίως όσον αφορά την υπηρεσιακή τους κατάσταση.

35 Το Κοινοβούλιο αναγνωρίζει την προτεραιότητα των εσωτερικών διαδικασιών προσλήψεως έναντι των εξωτερικών διαγωνισμών, δεν δέχεται όμως ότι εξ αυτής απορρέει υποχρέωση του οικείου οργάνου να επιτρέπει τη συμμετοχή όλων των υπαλλήλων του στους εσωτερικούς διαγωνισμούς. Η προαναφερθείσα απόφαση της 31ης Μαρτίου 1965, Rauch (16/64), ουδόλως δέχεται την ύπαρξη τέτοιας υποχρέωσης των οργάνων, αλλ' απλώς τους αναγνωρίζει τη δυνατότητα να επιτρέπουν και σε άλλους υπαλλήλους εκτός των μονίμων τη συμμετοχή στους εσωτερικούς διαγωνισμούς.

36 Το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι κατά τη λογική του άρθρου 29 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως η διοργάνωση εσωτερικού διαγωνισμού αποτελεί δυνατότητα και όχι υποχρέωση του οργάνου. Κατά την απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1965, Ley κατά Επιτροπής (12/64 και 29/64, Rec. 1965, σ. 143 και συγκεκριμένα σ. 161), η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να διοργανώσει εσωτερικό διαγωνισμό, αλλ' απλώς και μόνο να εξετάσει τις σχετικές δυνατότητες πριν προκηρύξει εξωτερικό διαγωνισμό. Το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι κατά μείζονα λόγο πρέπει να εμπίπτει στην εξουσία εκτιμήσεώς του ο καθορισμός των όρων διεξαγωγής ενός εσωτερικού διαγωνισμού, ιδίως δε των κατηγοριών του προσωπικού του που μπορούν να μετάσχουν σ' αυτόν. Το Κοινοβούλιο τονίζει ότι η εξουσία εκτιμήσεως των οργάνων όσον αφορά την οργάνωση των υπηρεσιών τους έχει αναγνωριστεί από το Δικαστήριο (π.χ., με την απόφαση της 21ης Ιουνίου 1984, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, 69/83, Συλλογή 1984, σ. 2447 και συγκεκριμένα σ. 2463). Οι επίμαχες διατάξεις των υπηρεσιακών

οδηγιών καθώς και η σχετική ρήτρα των συμβάσεων προσλήψεως δεν αποτελούν, κατά τη γνώμη του, παρά εκδήλωση αυτής της εξουσίας εκτιμήσεως, που έχει ως βάση τη σκέψη ότι για τους εκτάκτους υπαλλήλους, οι οποίοι έχουν προσληφθεί εκτός των εφεδρικών πινάκων που έχουν καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικών γενικών διαγωνισμών, δεν είναι κατ' αρχήν σκόπιμη η οργάνωση εσωτερικών διαγωνισμών.

37 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το καθού υποστήριξε ότι, ακόμα και αν αναγνωριζόταν στους εκτάκτους υπαλλήλους δικαίωμα συμμετοχής στους εσωτερικούς διαγωνισμούς, θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγοντες παραιτήθηκαν του δικαιώματος αυτού με την υπογραφή των συμβάσεων προσλήψεως. Αντίθετα, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως το Κοινοβούλιο δηλώνει ότι η περιεχόμενη στις συμβάσεις ρήτρα έχει καθαρώς πληροφοριακό χαρακτήρα. Ως προς το αν η αποδοχή της εν λόγω ρήτρας ισοδυναμεί ή όχι με παραίτηση επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου. Κατά την άποψή του, εξάλλου, το ζήτημα του νομικού χαρακτηρισμού της ανακύπτει μόνον εφόσον αναγνωριστεί στους εκτάκτους υπαλλήλους δικαίωμα συμμετοχής στους εσωτερικούς διαγωνισμούς.

38 Όσον αφορά την περίπτωση των δύο προσφευγουσών που έχουν επιτύχει σε εξωτερικούς γενικούς διαγωνισμούς, των Meskens και Schiltz, με το υπόμνημα αντικρούσεως το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι δεν είχε λάβει ακόμα οριστική απόφαση σχετικώς. Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως το καθού δικαιολογεί την οριστική απόρριψη των αιτήσεων συμμετοχής, η οποία αποφασίσθηκε εν τω μεταξύ κατόπιν αυστηρής εφαρμογής του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, των υπηρεσιακών οδηγιών. Δεδομένου ότι η πρόσληψη των δύο υποψηφίων είχε προηγηθεί της επιτυχίας τους στον εξωτερικό διαγωνισμό, για να τους επιτραπεί να μετάσχουν στον εσωτερικό διαγωνισμό χρειαζόταν ειδική απόφαση της ΑΔΑ, η οποία, κατόπιν γνωμοδοτήσεως της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως, δεν εκδόθηκε.

39 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξεταστεί αν οι έκτακτοι υπάλληλοι έχουν, δυνάμει του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δικαίωμα να μετέχουν στους εσωτερικούς διαγωνισμούς του οργάνου στο οποίο υπηρετούν, σε περίπτωση δε καταφατικής απαντήσεως πρέπει να ερευνηθεί αν, παρά ταύτα, το Κοινοβούλιο εγκύρως απέρριψε τις αιτήσεις συμμετοχής των προσφευγόντων με τις επίδικες αποφάσεις.

40 Καμία διάταξη του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ή των παραρτημάτων του δεν αποκλείει τη συμμετοχή των εκτάκτων υπαλλήλων στους εσωτερικούς διαγωνισμούς. Αντιθέτως, το άρθρο 4, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως προβλέπει ότι κάθε κενή θέση σε όργανο γνωστοποιείται στο « προσωπικό » του οργάνου αυτού. Το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο β, αναφέρεται στις δυνατότητες διοργανώσεως « εσωτερικών διαγωνισμών στο όργανο ». Επομένως, οι διατάξεις αυτές δεν προβλέπουν καμία διαφοροποίηση μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών υπαλλήλων.

41 Περαιτέρω, με την προαναφερθείσα απόφαση της 31ης Μαρτίου 1965, Rauch (16/64), το Δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβανομένη κατά γράμμα, η έκφραση « εσωτερικοί διαγωνισμοί στο όργανο » καταλαμβάνει όλους όσοι υπηρετούν σ' αυτό, υπό οποιαδήποτε ιδιότητα. Κατά την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Μαρτίου 1975, « δεν υφίσταται κώλυμα για τη συμμετοχή των εκτάκτων υπαλλήλων στους εσωτερικούς διαγωνισμούς » (Küster, 23/74, Rec. 1974, σ. 353). Τέλος, με την προαναφερθείσα απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1982, το Δικαστήριο δέχθηκε την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος εκτάκτου υπαλλήλου προς προσβολή αποφάσεως περί πληρώσεως θέσεως διά προαγωγής άλλου υποψηφίου, με την αιτιολογία ότι ο προσφεύγων « θα μπορούσε να είναι υποψήφιος σε εσωτερικό διαγωνισμό σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως » (Giannini, 265/81, προαναφερθείσα). Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι οι έκτακτοι υπάλληλοι έχουν κατ' αρχήν δικαίωμα συμμετοχής στους εσωτερικούς διαγωνισμούς του οργάνου στο οποίο υπηρετούν. Αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, αυτό το εκ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως δικαίωμα δεν συνιστά ανεπίτρεπτο προνόμιο των εκτάκτων υπαλλήλων που οδηγεί σε διάκριση εις βάρος των προσώπων που δεν περιλαμβάνονται στο προσωπικό των οργάνων.

42 Αφού οι προσφεύγοντες δικαιούνται, κατ' αρχήν, να μετέχουν στους εσωτερικούς διαγωνισμούς, πρέπει εν συνεχεία να εξεταστεί αν το Κοινοβούλιο εγκύρως τους στέρησε το δικαίωμα αυτό με τις επίδικες αποφάσεις. Επ' αυτού το καθού ισχυρίστηκε ότι μπορούσε να περιορίσει τη δυνατότητα συμμετοχής των εκτάκτων υπαλλήλων στους εσωτερικούς διαγωνισμούς κατ' ενάσκηση της εξουσίας του εκτιμήσεως. Στο σημείο αυτό πρέπει να παρατηρηθεί ότι πράγματι ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως παρέχει στα όργανα ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τη διοργάνωση διαγωνισμών. Έτσι, τα άρθρα 4 και 29 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως παρέχουν στην ΑΔΑ διάφορες δυνατότητες για την άσκηση τέτοιας εξουσίας προκειμένου περί πληρώσεως κενών θέσεων σε ένα όργανο. Ομοίως, το άρθρο 1 του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως παρέχει στην ΑΔΑ εκτεταμένη εξουσία εκτιμήσεως κατά τη διοργάνωση διαγωνισμού. Εν προκειμένω, ωστόσο, η απόφαση της ΑΔΑ να περιορίσει τη δυνατότητα συμμετοχής των εκτάκτων υπαλλήλων στους εσωτερικούς διαγωνισμούς ελήφθη όχι κατ' ενάσκηση των ρητώς προβλεπομένων από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως εξουσιών αυτών, αλλ' ως ρύθμιση γενικής φύσεως, εκτός του πλαισίου της οργανώσεως συγκεκριμένου διαγωνισμού, με τις οδηγίες που εξέδωσε σχετικώς το διευρυνθέν Προεδρείο του Κοινοβουλίου.

43 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι οδηγίες αυτές δεν αποτελούν γενικές διατάξεις εκτελέσεως κατά την έννοια του άρθρου 110 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Πρόκειται για εσωτερικές οδηγίες οι οποίες δεν περιέχουν κανόνες δικαίου και, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορούν να αποκλίνουν από τις αναγκαστικού δικαίου ρυθμίσεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Έχουν ισχύ απλού κανόνα συμπεριφοράς, ενδεικτικού της πρακτικής που οφείλει να ακολουθεί το όργανο (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Φεβρουαρίου 1987, Μουζουράκης κατά Κοινοβουλίου, 280/85, Συλλογή 1987, σ. 589 και συγκεκριμένα σ. 607, και της 21ης Νοεμβρίου 1989, Becker και Starquit κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 7, C-41/88 και C-178/88, Συλλογή 1989, σ. 3807). Η ΑΔΑ εξέδωσε τις ατομικές αποφάσεις περί απορ-

ρίψεως των αιτήσεων συμμετοχής των προσφευγόντων με βάση αυτόν τον κανόνα συμπεριφοράς. Επομένως, οι προσφεύγοντες μπορούν να προσβάλουν τις εν λόγω αποφάσεις επικαλούμενοι το παράνομο των γενικών οδηγιών στις οποίες στηρίζονται (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1975, Acton και λοιποί κατά Επιτροπής, 44/74, 46/74 και 49/74, Rec. 1975, σ. 383 και συγκεκριμένα σ. 393 και επ., και της 10ης Δεκεμβρίου 1987, Del Plato και λοιποί κατά Επιτροπής, 181/86 έως 184/86, Συλλογή 1987, σ. 4991 και συγκεκριμένα σ. 5017). Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί αν το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των υπηρεσιακών οδηγιών, όπως θεσπίστηκε το 1979 από το διευρυνθέν Προεδρείο του Κοινοβουλίου, συνάδει προς τους αναγκαστικού δικαίου κανόνες του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

44 Σχετικώς, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι η διάταξη αυτή παραγνωρίζει την προτεραιότητα του εσωτερικού διαγωνισμού ένταντι του εξωτερικού, η οποία απορρέει από τα άρθρα 4 και 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Το Κοινοβούλιο απάντησε ότι η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να διοργανώσει εσωτερικό διαγωνισμό πριν διοργανώσει εξωτερικό. Πρέπει, ωστόσο, να διαπιστωθεί ότι, αν η ΑΔΑ επιλέξει κατά προτεραιότητα την πρόσληψη κατόπιν εσωτερικού διαγωνισμού, οφείλει, κατά τη διοργάνωσή του, να τηρήσει τις σχετικές με τη διαδικασία του διατάξεις, ιδίως τις διατάξεις του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

45 Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνηστεί ότι κατά τη διοργάνωση εσωτερικού διαγωνισμού η ΑΔΑ οφείλει, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο δ, του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, να καθορίζει τα « διπλώματα ή άλλους τίτλους » που απαιτούνται για τις θέσεις που πρόκειται να πληρωθούν. Προβλέποντας, όμως, τον αποκλεισμό των εκτάκτων υπαλλήλων « οι οποίοι έχουν προσληφθεί εκτός των εφεδρικών πινάκων που έχουν καταρτισθεί κατόπιν εξωτερικών διαγωνισμών », το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των υπηρεσιακών οδηγιών δεν καθιέρωσε ως μόνο κριτήριο προεπιλογής την ιδιότητα του επιτυχόντος σε εξωτερικό γενικό διαγωνισμό — προϋπόθεση επί της νομιμότητας της οποίας δεν χρειάζεται, επομένως, να αποφανθεί το Πρωτοδικείο — αλλ' απλώς και μόνον αναφέρεται στο πραγματικό γεγονός της πραγματοποιήσεως της προσλήψεως του εκτάκτου υπαλλήλου βάσει τέτοιου εφεδρικού πίνακα, γεγονός που δεν συνδέεται κατ' ανάγκη προς την κατοχή ορισμένων τίτλων ή προσόντων. Έτσι, αν η ΑΔΑ αγνοούσε ότι ο προσληφθείς υπάλληλος περιλαμβανόταν σε εφεδρικό πίνακα ή αν ο υπάλληλος είχε εγγραφεί σε τέτοιο πίνακα μετά την πρόσληψή του, όπως στην περίπτωση των προσφευγουσών Meskens και Schiltz, θα είχε « προσληφθεί εκτός » των εν λόγω πινάκων και δεν θα μπορούσε να μετέχει στους εσωτερικούς διαγωνισμούς. Επομένως, το προβλεπόμενο κριτήριο δεν συνδεόταν προς την κατοχή « διπλώματος » ή « άλλου τίτλου » κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο δ, του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

46 Δεδομένου ότι το εν λόγω κριτήριο δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των ρητώς απαριθμουμένων στο παράρτημα ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, πρέπει να εξεταστεί αν αντίκειται σε άλλες διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

47 Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως προβλέπει, κατ' αρχήν, τη δυνατότητα μονιμοποιήσεως των εκτάκτων υπαλλήλων ενός οργάνου κατόπιν εσωτερικού διαγωνισμού. Εν προκειμένω, το εφαρμοσθέν σύστημα επιλογής, εξαρτώντας τη δυνατότητα συμμετοχής των εκτάκτων υπαλλήλων σε εσωτερικό διαγωνισμό από πραγματική προϋπόθεση σχετική με τον τρόπο προσλήψεώς τους, απέκλεισε αυτή τη δυνατότητα μονιμοποιήσεως και επομένως δεν ήταν σύμφωνο προς τον προαναφερθέντα σκοπό των εσωτερικών διαγωνισμών.

48 Εν συνεχεία, πρέπει να εξεταστεί μήπως το εν λόγω κριτήριο ήταν αντίθετο προς το σύστημα του άρθρου 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Το σύστημα αυτό στηρίζεται στην αντίληψη ότι η μετάβαση από την πρώτη φάση — προαγωγή ή μετάθεση — στη δεύτερη φάση — διοργάνωση εσωτερικού διαγωνισμού — πρέπει να καθιστά δυνατή την αύξηση του αριθμού των δυναμένων να υποβάλουν υποψηφιότητα, προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος του άρθρου 27 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δηλαδή ο διορισμός υπαλλήλων με όσο το δυνατόν περισσότερα προσόντα. Το κριτήριο, όμως, που καθιερώνει το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των υπηρεσιακών οδηγιών δεν αποτελεί κατάλληλο μέσο προς επίτευξη αυτού του στόχου. Το να έχει προσληφθεί ο έκτακτος υπάλληλος « εκτός των εφεδρικών πινάκων που έχουν καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικών γενικών διαγωνισμών » δεν συνδέεται απαραιτήτως με την αξία του και τα προσόντα του: αν κατά την πρόσληψη του υπαλλήλου η ΑΔΑ αγνοεί ότι ο υπάλληλος περιλαμβάνεται σε εφεδρικό πίνακα που έχει καταρτιστεί κατόπιν εξωτερικού γενικού διαγωνισμού άλλου οργάνου ή αν ο υπάλληλος περιελήφθη σε τέτοιο πίνακα μετά την πρόσληψή του, δεν του επιτρέπεται, κατ' αρχήν, να μετάσχει στον εσωτερικό διαγωνισμό, ακόμα και αν ο εξωτερικός γενικός διαγωνισμός στον οποίο έχει επιτύχει ήταν, ενόψει της δυσκολίας του και των απαιτουμένων γνώσεων, αντιστοίχου επιπέδου με τον εσωτερικό διαγωνισμό του οργάνου. Κατά συνέπεια, η εφαρμογή του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, των υπηρεσιακών οδηγιών μπορεί να καταλήξει στον αποκλεισμό υποψηφίου που έχει τα ίδια ή, ενδεχομένως, περισσότερα προσόντα σε σχέση με άλλους υποψηφίους στους οποίους επιτρέπεται να μετάσχουν στον διαγωνισμό. Το αποτέλεσμα αυτό είναι προδήλως αντίθετο προς τον σκοπό των άρθρων 27, πρώτο εδάφιο, και 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δηλαδή την πρόσληψη υπαλλήλων με όσο το δυνατόν περισσότερα προσόντα. Σχετικώς, διαπιστώνεται ότι ο καθορισμός του σκοπού κάθε προσλήψεως από το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, και του πλαισίου των διαδικασιών που πρέπει να ακολουθούνται προς πλήρωση των κενών θέσεων από το άρθρο 29, παράγραφος 1, έχει επιτακτικό χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των υπηρεσιακών οδηγιών αντίκειται στις αναγκαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 27, πρώτο εδάφιο, και 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Ένας τέτοιος κανόνας συμπεριφοράς, αντίθετος προς τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να αποτελέσει τη νομική βάση ατομικών αποφάσεων που αρνούνται στους εκτάκτους υπαλλήλους την άσκηση δικαιώματος εκ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δηλαδή του δικαιώματος συμμετοχής σε εσωτερικούς διαγωνισμούς.

49 Δεν πρέπει, βεβαίως, να λησμονείται ότι το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των οδηγιών προέβλεπε τη δυνατότητα συμμετοχής εκτάκτου υπαλλήλου που έχει προσληφθεί

χωρίς εξωτερικό γενικό διαγωνισμό σε εσωτερικό διαγωνισμό κατόπιν ειδικής αποφάσεως της ΑΔΑ. Η απόφαση αυτή ελαμβάνετο κατόπιν γνωμοδοτήσεως της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως, επομένως δε κατά διακριτική ευχέρεια της ΑΔΑ. Ένας κανόνας συμπεριφοράς όμως, ο οποίος κατά παράβαση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως περιορίζει την άσκηση δικαιώματος που απορρέει από τον Κανονισμό, δεν μπορεί να θεωρηθεί σύμφωνος προς τον Κανονισμό μόνο και μόνο επειδή η ΑΔΑ διατηρεί τη δυνατότητα να λαμβάνει αποφάσεις κατά διακριτική ευχέρεια σε ατομικές περιπτώσεις. Η δυνατότητα αυτή δεν είναι αρκετή για να εξασφαλιστεί πλήρως η άσκηση του εν λόγω δικαιώματος, καθόσον η άσκηση αυτή εξαρτάται από διακριτική ευχέρεια της ΑΔΑ μη προβλεπόμενη από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Επομένως, η δυνατότητα εκδόσεως τέτοιας αποφάσεως δεν μεταβάλλει τη διαπίστωση ότι το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των υπηρεσιακών οδηγιών δεν συνάδει προς τις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

50 Κατόπιν τούτων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι όλες οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν κατ' εφαρμογή εσωτερικής οδηγίας αντίθετης προς τα άρθρα 27, πρώτο εδάφιο, και 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

51 Κατά συνέπεια, οι ρήτρες των συμβάσεων προσλήψεως των προσφευγόντων κατά τις οποίες οι προσφεύγοντες ανέλαβαν τη δέσμευση να μη μετέχουν σε εσωτερικούς διαγωνισμούς δεν κωλύουν την υποψηφιότητα των προσφευγόντων. Ένα κριτήριο επιλογής που έχει οριστεί κατά παράβαση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν μπορεί να νομιμοποιηθεί με την προσθήκη ειδικής ρήτρας σε σύμβαση προσλήψεως. Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως των προσφευγόντων είναι βάσιμος και ως εκ περισσού μόνον θα εξεταστεί και ο δεύτερος λόγος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

52 Προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, περί παραβιάσεως της αρχής της ισότητας, οι προσφεύγοντες κατ' αρχάς επανέλαβαν ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, όλοι οι υπάλληλοι που υπηρετούν σε ένα όργανο πρέπει να μπορούν να μετέχουν στους εσωτερικούς διαγωνισμούς. Εν συνεχεία προσέθεσαν ότι κακώς το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι μεταξύ των μονίμων και λοιπών υπαλλήλων που έχουν επιτύχει σε εξωτερικό διαγωνισμό, αφενός, και των άλλων υπαλλήλων του οργάνου, αφετέρου, υπάρχει διαφορά που δικαιολογεί τον αποκλεισμό των τελευταίων από τη συμμετοχή στους εσωτερικούς διαγωνισμούς. Οι προσφεύγοντες είναι της γνώμης ότι η — θεμιτή — μέριμνα του οργάνου προς εξασφάλιση της ποιότητας και της ανεξαρτησίας της κοινοτικής δημοσίας διοικήσεως δεν είναι ασυμβίβαστη προς τη συμμετοχή όλων των εκτάκτων υπαλλήλων σε εσωτερικό διαγωνισμό. Αφενός, θεωρούν ότι η αύξηση του

αριθμού των υποψηφίων αυξάνει τις δυνατότητες προσλήψεως ικανών υπαλλήλων. Αφετέρου, υποστηρίζουν ότι αν το επίπεδο ορισμένων υπαλλήλων είναι χαμηλότερο εκείνων που έχουν ήδη επιτύχει σε εξωτερικό διαγωνισμό, η διαφορά αυτή θα διαπιστωθεί με τις δοκιμασίες του εσωτερικού διαγωνισμού και όσοι δεν αντεπεξέλθουν θα απορριφθούν. Για τον λόγο αυτό, σε περίπτωση διοργανώσεως εσωτερικού διαγωνισμού όλοι οι υπάλληλοι που υπηρετούν στο όργανο πρέπει να τυγχάνουν της αυτής μεταχειρίσεως και να έχουν εξίσου δυνατότητα συμμετοχής σε αυτόν.

53 Το Κοινοβούλιο προβάλλει, προκαταρκτικώς, ότι σε σύγκριση με τα άλλα όργανα ο αριθμός των εκτάκτων υπαλλήλων του είναι ιδιαιτέρως μεγάλος και όλοι σχεδόν οι υπάλληλοι αυτοί απασχολούνται στις πολιτικές ομάδες. Έτσι, το ποσοστό των θέσεων εκτάκτων σε σχέση με τις θέσεις μονίμων ανέρχεται σχεδόν στο 15 %, ενώ στην Επιτροπή το ποσοστό φθάνει μόλις το ήμισυ αυτού. Προσθέτει ότι στην κατηγορία Α ο αριθμός των εκτάκτων υπαλλήλων των πολιτικών ομάδων είναι σχεδόν ο μισός από τον αριθμό των μονίμων υπαλλήλων της αυτής κατηγορίας (167 έναντι 339 για το οικονομικό έτος 1988).

54 Επικαλούμενο δύο αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1985, Appelbaum κατά Επιτροπής (119/83, Συλλογή 1985, σ. 2423), και Hattet και λοιποί κατά Επιτροπής (66/83 έως 68/83 και 136/83 έως 140/83, Συλλογή 1985, σ. 2459), το Κοινοβούλιο τονίζει ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως εφαρμόζεται μόνον επί ομοίων ή παρεμφερών περιπτώσεων. Κατά το Κοινοβούλιο, η αρχή αυτή τηρήθηκε, καθόσον όλοι οι υποψήφιοι που βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση με τους προσφεύγοντες, δηλαδή όλοι οι έκτακτοι υπάλληλοι που είχαν προσληφθεί εκτός των εφεδρικών πινάκων, αποκλείσθηκαν από τον επίμαχο διαγωνισμό.

55 Το καθού επιχειρεί να αποδείξει ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν επιτύχει σε εξωτερικό διαγωνισμό και εκείνων που δεν έχουν υποστεί επιτυχώς αυτή τη δοκιμασία, πράγμα που αποκλείει την παράβαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Κατά το Κοινοβούλιο, οι περισσότεροι από τους εκτάκτους υπαλλήλους εργάζονται στο πλαίσιο των πολιτικών ομάδων, οι οποίες επιλέγουν ελεύθερα τους συνεργάτες τους, εφαρμόζοντας, φυσικά, και πολιτικά κριτήρια. Η Γενική Γραμματεία του Κοινοβουλίου δεν αναμειγνύεται καθόλου στην επιλογή αυτή, περιορίζεται δε στην ολοκλήρωση της σχετικής διαδικασίας από διοικητικής και οικονομικής απόψεως. Αντίθετα, η Γενική Γραμματεία οφείλει, κατά την επιλογή των μονίμων υπαλλήλων της, να τηρεί απόλυτη πολιτική ουδετερότητα. Κατά το καθού, θα προκαλούσε τουλάχιστον έκπληξη να υποχρεωθεί η Γενική Γραμματεία να επιτρέπει να μετέχουν στους εσωτερικούς διαγωνισμούς που διοργανώνει πρόσωπα των οποίων η πρόσληψη έγινε

χωρίς κανένα δικό της έλεγχο. Το Κοινοβούλιο εφιστά την προσοχή στο γεγονός ότι η κατάσταση αυτή δεν παρατηρείται στα άλλα κοινοτικά όργανα, όπου η πρόσληψη όλων των υπαλλήλων γίνεται από την ίδια αρχή, χωρίς να εμπλέκονται πολιτικά κριτήρια.

56 Εν συνεχεία, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι μεταξύ του εξωτερικού γενικού διαγωνισμού και του εσωτερικού διαγωνισμού υπάρχει ουσιώδης διαφορά. Δεδομένου ότι στον πρώτο εμφανίζεται πολύ μεγάλος αριθμός υποψηφίων, ο ανταγωνισμός είναι μεγάλος και η επιλογή αυστηρή. Οι μόνιμοι υπάλληλοι των οργάνων πρέπει να έχουν υποστεί επιτυχώς τη δοκιμασία αυτή, δείχνοντας, έτσι, ότι έχουν ικανότητες που δικαιολογούν τα πλεονεκτήματα της δημοσιοϋπαλληλικής ιδιότητας. Αντίθετα, στον εσωτερικό διαγωνισμό μπορούν κατ' αρχήν — εκτός αν το όργανο αποφασίσει διαφορετικά — να μετέχουν μόνον όσοι δεν χρειάζεται πλέον να αποδείξουν ότι είναι άξιοι να γίνουν μόνιμοι υπάλληλοι. Επομένως, η φύση και το επίπεδο των εξετάσεων είναι διαφορετικά και ο ανταγωνισμός μικρότερος. Για τους λόγους αυτούς, το καθού θεωρεί ότι δεν υπάρχει σύγκριση μεταξύ των αποτελεσμάτων που μπορεί να έχει ένας εξωτερικός γενικός διαγωνισμός και των αποτελεσμάτων ενός εσωτερικού διαγωνισμού.

57 Από την απάντηση που δόθηκε στον πρώτο λόγο ακυρώσεως προκύπτει ότι ο δεύτερος από τους λόγους που προβάλλουν οι προσφεύγοντες είναι επίσης βάσιμος. Το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των τότε ισχυουσών οδηγιών καθιέρωνε άνιση μεταχείριση μεταξύ των εκτάκτων υπαλλήλων που έχουν προσληφθεί « εκτός » εφεδρικού πίνακος, αφενός, και των λοιπών εκτάκτων υπαλλήλων, αφετέρου. Επομένως, δεν επρόκειτο για διάκριση μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών προσώπων που απασχολούνταν στο Κοινοβούλιο (βλέπε, σχετικώς, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1983, Celant και λοιποί κατά Επιτροπής, 118/82 έως 123/82, Συλλογή 1983, σ. 2995 και συγκεκριμένα σ. 3012, και της 19ης Απριλίου 1988, Sperber κατά Δικαστηρίου, 37/87, Συλλογή 1988, σ. 1943 και συγκεκριμένα σ. 1956 και επ.), αλλά για διαφοροποίηση στο πλαίσιο μιας και της αυτής κατηγορίας, της κατηγορίας των εκτάκτων υπαλλήλων. Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι στην περίπτωση αυτή υπάρχει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, όταν η νομική και πραγματική κατάσταση των ενδιαφερομένων δεν δικαιολογεί την εν λόγω διαφοροποίηση (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1985, Appelbaum κατά Επιτροπής, 119/83, Συλλογή 1985, σ. 2423 και συγκεκριμένα σ. 2454, και Hattet και λοιποί κατά Επιτροπής, 66/83 έως 68/83 και 136/83 έως 140/83, Συλλογή 1985, σ. 2459 και συγκεκριμένα σ. 2469, και της 13ης Δεκεμβρίου 1989, Oyowe και λοιποί κατά Επιτροπής, C-100/88, Συλλογή 1989, σ. 4285).

58 Το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, των οδηγιών όμως μπορούσε να έχει συνέπειες αντίθετες προς τον σκοπό του εσωτερικού διαγωνισμού, όπως αυτός ορίζεται στο άρθρο 27,

πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και υπενθυμίζεται ανωτέρω (σκέψεις 47 έως 49). Ειδικότερα, το κριτήριο που καθιέρωνε η διάταξη αυτή μπορούσε να οδηγήσει στον αποκλεισμό υποψηφίου παρά την εγγραφή του σε εφεδρικό πίνακα καταρτισθέντα κατόπιν εξωτερικού γενικού διαγωνισμού αντιστοίχου επιπέδου, ως προς τη δυσκολία και τις απαιτούμενες γνώσεις, προς τον εσωτερικό διαγωνισμό που διοργανώνει το όργανο. Ένα κριτήριο που καθιστά δυνατή τη λήψη τέτοιων αποφάσεων, ασυμβίβαστων προς τον σκοπό των διαδικασιών προσλήψεως της οποίες προβλέπει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως, ο οποίος συνίσταται στο να καθίσταται δυνατή η πρόσληψη των καλυτέρων υποψηφίων, δεν δικαιολογεί τη διαφοροποίηση εντός της κατηγορίας των εκτάκτων υπαλλήλων. Επομένως, και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος.

59 Το καθού ισχυρίστηκε ότι η ακύρωση των επιδίκων αποφάσεων θα είχε σοβαρές συνέπειες για την πολιτική προσλήψεων και τη διοίκηση του προσωπικού του Κοινοβουλίου. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ανέφερε ότι οι πολιτικές ομάδες προσλαμβάνουν τους εκτάκτους υπαλλήλους τους βάσει εκτιμήσεων πολιτικής μάλλον φύσεως. Όσον αφορά περαιτέρω τους βοηθούς των βουλευτών, οι οποίοι μέχρι σήμερα συνάπτουν μόνο σύμβαση με το μέλος του Κοινοβουλίου για το οποίο εργάζονται, έχει εκδηλωθεί, κατά το Κοινοβούλιο, τάση για την υπαγωγή τους στο καθεστώς των εκτάκτων υπαλλήλων. Το Κοινοβούλιο εκτιμά, κατά συνέπεια, ότι σε ένα ή δύο χρόνια είναι πιθανό ότι το προσωπικό του θα περιλαμβάνει 3 000 μονίμους υπαλλήλου και 2 000 εκτάκτους υπαλλήλους. Όλοι αυτοί οι έκτακτοι υπάλληλοι θα έχουν την πρόθεση να γίνουν γρήγορα μόνιμοι. Η διοργάνωση των εσωτερικών διαγωνισμών θα γίνει πολύ δύσκολη, δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο αποδίδει μεγάλη σημασία στην αρχή της πολιτικής ισορροπίας. Εξάλλου, ο γενικός διαγωνισμός θα παύσει να είναι ο συνήθης τρόπος αποκτήσεως της ιδιότητας του μονίμου υπαλλήλου του Κοινοβουλίου.

60 Διαπιστώνεται ότι οι σκέψεις αυτές, αναφερόμενες στη διοικητική πολιτική, είναι, κατ' αρχήν, άσχετες προς την ερμηνεία του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Εξάλλου, οι φόβοι τους οποίους εκφράζει το Κοινοβούλιο φαίνονται αβάσιμοι. Στα κοινοτικά όργανα εναπόκειται να διοργανώνουν τους εσωτερικούς διαγωνισμούς κατά τέτοιον τρόπο ώστε να αποκλείεται κάθε δυνατότητα καταστρατηγήσεως των κανόνων που ρυθμίζουν την απόκτηση της ιδιότητας του μονίμου υπαλλήλου των Κοινοτήτων.

61 Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι οι 14 προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι ακυρωτέες.

Επί των δικαστικών εξόδων

62 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται αναλόγως επί της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 11, τρίτο εδάφιο, της προαναφερθείσας αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει τις αποφάσεις του Κοινοβουλίου περί απορρίψεως των αιτήσεων συμμετοχής των προσφευγόντων στον εσωτερικό διαγωνισμό Β/164.

2) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Kirschner Briët Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Νοεμβρίου 1990.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

C. P. Briët